

Adım Aşk Olsa Keşke

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Mart 2019

Ölümcül bir ç/ağrıyı dillendiriyorum
Mevsimin kaynar yüzünde soğuğa b/andığım
Ölüm kadar pürü pak bir tanıyı
Sonlandırırken Mart akşamı.

Tanıklığındayım acının ve haşmetin
İkircikli hezimetlerin de bakir ç/ağrısı
Çalakalem yaşamayı sehven kabullendiğim
Uyruğum cumhuriyetinde
Bağnaz gölgelerden uzak
Şiir dilinde bir imla hatasıym belki de.

Aklı evvel yorgunluğum
Sırtımı sıvazlayan hangi melek yürekse
Kaynakçamda hazmetmediğim sıfatlar var
Ağırlığı tonlara bedel
Nefsi olmayan akşamlar nezdinde
Kör bir ay ışığıym
Balyalarca hüznü bileyip
Yıldızlara ahkâm kesen güneş dilinde.

Şakıyan aşkın kara duvaklı gelini
Oysa mevsim bahar
Ve çatlak sesinde serçe gülüşlerin
Andığım kadar maziyi
Ar bildiğim yüreğimi koruyorum
Şeytanın safsatalarından
Düşen payıma ne ise
Kalburüstü öfkeyi saçan dört köşeye
Üçgen yalnızlığında alın teri her kelimem
Mademki ömre değer bir imgelemem
İçimde sır tutan o gizemli elem.

Ben y/andığım kadar yaşıyorum ve de mutlu
Köhne eşyalı evlerde vuku bulan cinneti

Sığıramıyorum yere göğe
Ve devrilen masumiyeti,
Doğmamış çocuklarımı karalayan bir lades
Aklı sıra bana çamur atacak lanetli ruhların
Arka bahçesinde gömülü sanma ki iç sesim.

Bir tabu ya da gerekçe
Ölümlle dansı biz fanilerin
Yarım aklımızla mademki lanetledik sevgiyi
Yaşadığım ve yazdığım boşa mı?

Boşa geçen ömrün son durağında
Aşık olduğum sanrılara
Duyduğum özlem yoksun mu yani
İçimde devrilen hecelerden?
Aslında satırlara sığmayan tek hece ve lehçe:
Adım aşk olsa keşke
Gülmekten men edildiğim
Üzünçler mevsiminde.
Kardığım kadar k/andığım
Uyumadan ölümün ellerinde.